Voduna - Bezefšeho

Proc má hvezda nejvetší zár
když padá a zvoní jí hrana?
Proc má bolet ta chvíle nových nadejí?
Touhám ted mení kalnou vodu na jasný víno bílý.
Má, všechno má svuj cas
a svoje místo
svou má hranici každá chvíle
nikým nepozvaná
svou má hranici však i ten
cas, jenž zvaný máj
vše má pod sluncem svoji hodinu a jasný místo bílý.
Dlan se svírá, snad schází i víra
kamsi zmizel ten, kdo tu ješte vcera hrál
každému jednou se po okraj naplní míra
v srdcích tech, co si ji hlídaj', bude hrát dál
dál ji bude zpívat dál.
Až se zjeví nad hlavou zase cernej mrak
co veští: budu házet nejmín kamení!
Pak srovnej záda, klidne houkni: kámo cas je ted
vyklidit pole na mý jasný znamení.
Jak to bývá, prece jen se mraky vodou naplní,
pak spustí se k nám z milosti déšt
potom zas cesty bez prachu, bez bláta
dovedou te na místa, odkud krácíš a kam jdeš